

ΕΡΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοσόν άριθμούμεν χρόνον
μέσα σ'την κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
έλο γιά τήν Άνόρθωσι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Μηνός Μαρτίου δεκαενέα,
του Βενιζέλου πυγμή γενναία.

Χίλια κι' εκατόν εξηντατρις
γιά τόν Μιστριώτη φαρκία.

Συνωμότ' έδώ κι' έκει και Χαφζέδες μυστικοί.

Περικλέτο, μή γέλιξ,
Περικλέτο, μή μιλάξ.
Άμπαρόου μέσ' στο σπήτι,
κι' όταν από τούτο βγαίνης,
μέ κανένα συμπολίτη
γνώριμό σου μήν πηγαίνης.

Μέσα κι' έξω τ'ξ Βουλ'ξ
νά μήν είσαι φαρκάτ'ξ...
τρέμε τούς Εισαγγελείξ,
τρέμε τούς Άνακριτάξ.

Φεύγε τάς διαδηλώσεις,
τάς παντοίας συγκεντρώσεις,
τά συλλαλητήρια.

Φεύγε κάθε φαμφαρόνο,
στους φιλελευθέρους μόνο
ψάλε νικητήρια.

Έγε μουτρο σάν φλουρί,
βάξε φίματρο σ'το στόμα...
άνορθώσεως καιροί
και φιλελευθέρων κόμμα.

Μήτε γνώμην κατά φρένα
και θυμόν νά μεμυρί' ης,
μήτε νάρχεται μ' έμ'ενα,
κάνε πώς δεν μέ γνωρίζεις.

Πάσσε νάσι ζωρός,
έφυγον νά γίνης πτώμα...
άνορθώσεως καιρός
και φιλελευθέρων κόμμα.

Και τόν ίσκιου σου νά τρέμης... μή μιλάξ γιά γλωσσικό
νά μήν πάθης ξαφρικό.
Πάρε κάμπους και βουνά
μοναχός σου, πατριώτη,
πριν νά πάθης τ'ά δεινά
του κυρίου Μιστριώτη.

Φεύγε φεύγε τούς ανθρώπους...
λέν πώς έξω σ'του Λεβίδη
κ'έπορους είδαν κατασκόπους,
και μέ πάει ριπιτιδί.

Όπου π'ξ σ' ακολουθεθόν, δεν σ' άρρίνον μήτε β'ξια...
θέλεις κάμπης μέσ' στο τραμί;... κι' αούτο μπαίνον παρκα' ημα.
Π'ξ γι' άνάγκη σου καμμά;... νά γιά συντροφή κι' αούτο
και δεν ζέρεις τό γαζαί.

Άλλο πάλι ξαφρικό...
κάν' μιλάξ γιά γλωσσικό,
κάν και γι' έλλη σου δουλειά,
τρέχουν και σέ τρημίζον,
σε φερμαρουν, σε μωρίζον
σάν του κυνηγιού ακυλιά.

Ὅπου πῆς σὲ συνοδοῦν, Περικλέτο, γὰρ τιμῆ,
κί ἔτσι θέλοντας καὶ μὴ
ἔχει πάντα συνοδεία
καὶ φρουρὰ καὶ κουστῶδια.

Θάμα γι' αὐτοὺς θά γένῃς
εἴτε μόνος σου πηγαίνεις,
ἢ μὲ τὴν κυρία σου.

Βλέπουν τὰ παράθυρά σου,
τὴν αὐλήν, τὴν κάμαρά σου,
τὴν τραπέζιά σου.

Βλέπουνε τί μαγειρεύεις,
βλέπουνε τί τρῆς, τί πίνεις,
βλέπουνε πῶς χουζουρεύεις
ἐστ' ἀγαθὰ τῆς Ρωμηοσύνης.

Καὶ τεντόνουνε ταυτῆ,
Περικλέτο μου σακφτιά,
γὰρ ν' ἀκούσουν τί θά πῆς
περὶ γλωσσικῶν θεμάτων
καὶ τοσοῦτων ζητημάτων
καλπαζούσης προκοπῆς.

Ν' ἀληθεύῃ τάχ' αὐτό, φίλοι τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
πῶς κυκλοφοροῦν κί ἐδῶ φιλελεύθεροι Χαριῆδες;
Ἦγάχα φίλε, ν' ἀληθεύῃ πῶς Χαριῆδων συντροφιάς
ἐνοχλοῦν καὶ τὸν Λεβίδη κί ἄλλους πρὸς τὴν θράξιν ξένους;
μῆπως δίχως νὰ τὸ ξέρω μούγινες καὶ σὺ Χαριῆς
καὶ κρυφὰ κατασκοπεύεις μαλιγκάρους καὶ κουρεμμένους;

Εἰς τὸν φίλον σου τὸν πάνυ
μῆπως στήνεται πλεκτάνη
κί ἔβουλος παγίς καὶ σάκα;

Πές μου, σὲ παρακαλῶ,
μῆπως τώρα ποῦ μιλῶ
μὲ κατασκοπεύεις, βλάκα;

Κύτ' αὐτὸν ποῦ μὲς κυττάζει,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κύττα πῶς μὲς ἐξετάζει
καὶ τοὺς δρόμους πρὸς τοῦ.

Ὅτι μὲς κατασκοπεύει στοίχημα μπορῶ νὰ βάλω...

Π. — Θῆνα μεττημφισμένους χωροφύλας δίχως ἄλλο.

Φ. — Συμφορὰ καὶ τρῆς ἄλλοι σου...
Περικλέτο, διαλύσου,
καὶ κουβένταις μὴ ζητῆς.

Ἔχει κατασκόπου σχῆμα...
μίλα μου σὰν παντομίμα,
σὰν βουβίς ἐκ γενετῆς.

Ἔλα νὰ διαλυθῆμε, κί ἔπου δρόμους μὲς μιλῶν
τὴν Ἀνόρθωσιν βεβαίως ὑποσκαπτὸν κί ἄπειλοῦν.
Ὅπου τύχη δρόμους μὲς πηγαίνου καθ' ὄδον
σὺ μὴν παύεις, Περικλέτο, νὰ τοὺς βλέπεις ταυρηδῶν.

Ὅταν βλέπεις νὰ πηγαίνου δρόμους μὲς, βρε μπεχλιδῶνι,
πλέκεται συνομοσία κί ἐξοφλίνεται πλεκτάνη.

Π. — Ὁ κατάσκοπος ἐκείνος μὲς τρωμάει, Φασουλῆ...

Φ. — Διαλύσου, πάρε ποδι, κρυφὸ μέσα σὲ τεμένην,

κί ἔταν βλέπεις κί ἕνα μόνον στὴ σκιά του νὰ μιλῆ
κάτι πονηρὸν καὶ τοῦτος γὰρ τὸ καθεστῶς τεκταίνει.

Π. — Ὅποιος τρόμος... κρύψε με μὲς στῆς νυκτὸς τὰ σκοτά,
γιατί μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους τὴν τελεία
δὲν ἔχω, φίλε μου, σκοπὸ καθὼς τὸν Μιστριώτη
νὰ τρέχω στὴν Ἀνάκρισι καὶ στὴν Εἰσαγγελία.

Φ. — Ἐχθροὶ τῆς Ἀνορθώσεως παντοῦ περιπολοῦν
καὶ τὴν ἐπαπειλοῦν.

Βλέπω κί ἐγὼ σακάτῃδες καὶ παραλύτους γέροντας
ἐν μέσῳ συνομοτικῶν κί ἀνθεθνικῶν δαίλων,
βλέπω καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς Φιλελεύθερους
νὰ μάχωνται κατὰ σκιάων καὶ κατ' ἀνεμομύλων.

Κί ἂν ἀληθῶς ἐδῶ κί ἔκει
Χαριῆδες βγαίνου μερικὸι,
καὶ δὲν σ' ἀφίρουν ἡσυχία μὴ ἕνα κλῆν μενοῦτο,
μὰ μὴν παραξενεῖσθε καθόλου καὶ γὰρ τοῦτο.
Ἴσως ἀνάγκη συναφῆς νάκει τῆς Ἀνορθώσεως,
ἢ καὶ καθῆκον ἱερὸν τῆς νῦν Ἀπολυτρώσεως.

Π. — Δὲς καὶ τοῦτον, δὲς κί ἐκείνον
μὲ κουκουλιὰς Καπουκίωιν.
Μὲ μακθῶν εἰς τὸ σκοτὸς
συνομῆται προχωροῦν,
καὶ πολλὰ παρακλῆρον
κατ' αὐτοῦ τοῦ καθεστῶτος.

Πάλιν ξίφη μὲ μυσταῖς ὁ καθεὶς ἀναπολεῖ,
κί ἔπου πάως, Φασουλῆ,
βλέπω κί ἕνα Σάντισο Πάγκα, βλέπω κί ἕνα Δόν-Κισσῶτο
τοὺς φρικώδεις συνομῆταις νὰ τοὺς κἀνθ' σαλταίστο.

Ψάλλω τοὺς Φιλελεύθερους καὶ τοῦ νόμου τὸ λεπίδι,
τρέμω, Φασουλῆ, κί ἐγὼ
μῆπως ἐξαφῆρα σφαγῶν
σὰν κί ἐκείνους τοὺς λακούργους, ποῦ κοψῆσαν στὸ Πηλαμῆδι.

Δοκιμάζω νέους τρόμους,
μ' ἔνοιας τρώγομαι πολλὰς,
βλέπω γύρω λαυμοτύμους
καὶ κομμένιας κεφαλαῖς.

Καὶ τὸ δόλμο μου κεφάλι
κυλισμένο κατὰ γῆς
τὰς ἡμέρας γλυκοφάλλει
μὲς νέας ἀλλαγῆς.

Φ. — Κεφάλια δεκατέσσερα κόβουν σὲ μὴν ἡμέρα,
θρῶν με γάλον ἕκανε τῶν νόμων ἢ μαχαίρα,
κί ἕνας ληστὴς διάσημος ἐρώναξ στὸ χάλι του
πῶς δὲν λυπάται, ποῦ κί αὐτὸς θά γάσῃ τὸ κεφάλι του,
ἀλλὰ ποῦ δὲν θ' ἀξιώθῃ
μὲ πόσους ἄλλους νὰ γευθῇ
καρπούς τῆς Ἀνορθώσεως
καὶ ζῶα σὰν τῆς Γνώσεως.

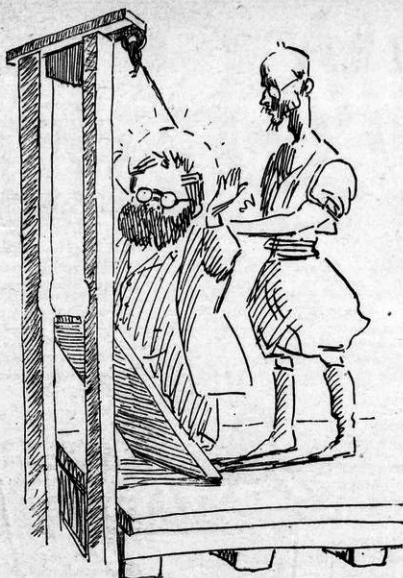
Π. — Ὁ κατάσκοπος ἀκόμη μὲς κυττῆ χωρὶς ἔντροπῆ.

Φ. — Ὁ Χαριῆς ποῦ μὲς κυττάει καὶ θέλει νὰ μὲς πῆ.

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, κοπέλι,
τοῦτος, ποῦ σ' ἐμάς σὲ στέλλει,
πές μας τί ζητεῖ, τί θέλει.

Π. — Ὅμως ταμιουδικὰ δὲν βγαίνει κί ἄδικα παρακαλεῖς.

(Ὁ κρυφὸς κί ὁ Περικλέτος, ὁ κρυφὸς κί ὁ Φασουλῆς.)

- Φ.— Γιατί θλίπεις θλοσυρῶς;
μήπως εἶσαι μαλλιάρης;
- Π.— Ἐλα, κόψε το κουμπούρι,
πρὶν σοῦ σπάσωμε τὴ μούρη.
- Φ.— Δὲν μιλεῖς ἀκόμη, τέρας;
Π.— Τὶ κατὰσκοπος φρικτός!..
Φ.— Εἶσαι φάσμα τῆς ἡμέρας;
Π.— Εἶσαι φάσμα τῆς νυκτός;
Φ.— Εἶσαι ντόπιος; εἶσαι ξένος;
κί ἀπὸ ποῶν ἀποσταλιμένος;
- Π.— Νὰ σὲ χαιρεταὶ ποῦ σ' ἔχει.
Φ.— Μὰ τοῦ κάκου, δὲν μιλεῖ.
Π.— Ρίγος φρίκης διατρέχει
τὸ κορμί μου, Φασουλάη.
- Φ.— Περικλέτο, διαλύσου,
κινδυνεύ' ἡ κεφαλὴ σου.
Μὴ τὸν ἕκου τὸν σου θέλῃς σὰν κουτός νὰ θυσιάξῃς,
κί ἔταν δὴδὸ κυττῆς σ' τὸ δρόμο,
μὴ σ' ἐκείνους πλησιάξῃς,
κί ἐνθουμῷ τὴν λαμοσύνη.

Ἄπου δὴδὸ κυττῆς ἀντάμα νὰ σοῦ ρίχνουνε ματιάζε
πρὸς ἀμέσως παραπέρα,
κί ἔπου δὴς δὴδὸ κυπαρίσσια κί σ' τὴ μέση τρεῖς ἱστιαὶ
ψάλε τὴν κακὴ σου μέρα.

- Π.— Τὶ παράξενοι καιροί!..
τὸ μαγαλὸ μου σταματᾷ...
Φ.— Ὁ Χαρμὲς ἀναχωρεῖ
καὶ μὴς ἀποχωρετᾷ.

- Π.— Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζάλη
δὲν ξέρω τί νὰ πῶ,
καὶ μὲ τὸν νοῦ μου πάλι
φαντασιοκοπῶ.

Ἄνθρωποις πλουσίαι
μὲ λάμπιν προχωρεῖ,
καὶ τώρα φαντασία
μ' ἐξάπτει μαλλιάρη.

- Φ.— Ὅμως κί ἐμὲ ξανὴ
ὁ νοῦς μου μὲ πλανᾷ,
καὶ σὰν παιδί τῆς Μούσης
πυθαίνο παρακαρούσεις.

Καὶ τότε ποῖα θέλει..
σὰν ἄλλον Προμηθέα
βλέπω τὸν Μιστριώτη.

Καὶ βλέπω, Λαζαρόνε,
πῶς μαλλιάροι τοῦ τρῶνε
σὰν γῦπες τὸ σηκότι.

Τρελλοφαντασίας πτήσεις, ποῦ σὲ κάνουν νὰ σασιτίσης.

Φαντάζομαι πῶς μαλλιάροι μὲ μούτρα φρικαλέα
πρῶτ πρῶτ βροντοκυτοῦν
τὴν πόρτα του γὰ νὰ τοῦ ποῦν
νὰ πᾶν σ' τὸν Ἀνακρητὴ καὶ σ' τὸν Εἰσαγγελέα.

Κί ἀκούονται τριγμοί,
καὶ θλέπω μὲ πυγμὴ
τὸν καπετὰν Λευτέρη.